

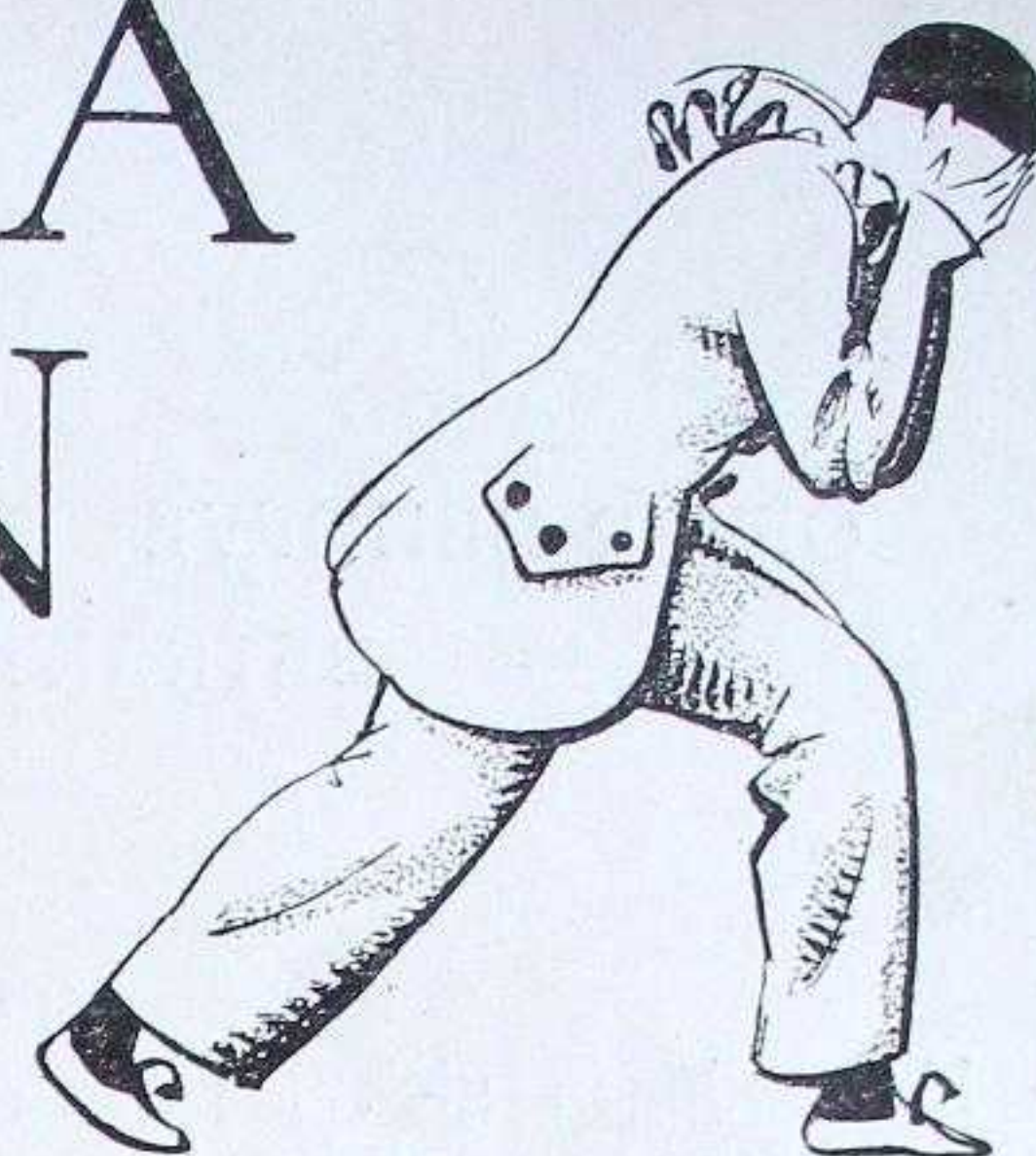

SVENSKA SCENEN

TIDSKRIFT FÖR SCENISK KONST

REDAKTÖR:

ERIK LJUNGBERGER

SVENSKA TEATERN.

RÅTTFÄLLAN.

(Slutscenen i tredje akten).

Almberg & Preinitz foto.

TORE SVENNBERG SOM FADER GEROMI; HUGO BJÖRNE SOM GREFVE FERDO SULVI; GÖSTA EKMAN SOM ROBERT GULGAD.

NÅGRA REFLEKTIONER

ÖFVER BEHOVET AF EN RENÄSSANS PÅ DEN SVENSKA SCENEN, GJORDA VID
BETRAKTANDET AF EN ANKDAMM I EN ENGELSK PARK.

Af Hugo Vallentin.

London i januari 1918.

Häromdagen gick jag genom en park, och i den parken fanns en ankdamm, och i ankdammen summo en hel del ankor och fåglar med gås- och ankliknande yttre. Det var en fin park, en fin ankdamm och fina ankor och gåsliknande fåglar. Då jag emellertid, trots min stora kunskapsörst, aldrig hunnit ägna någon del af min dyrbara tid åt studiet af zoologi, får denna värdesättning af den ifrågavarande djurvärlden gälla för hvad den kan såsom kommande från en ytlig men intresserad betraktare af naturens under. Min kunskap om ankor och besläktade djur inskränker sig nämligen till deras kulinariska betydelse. På den punkten är den, tack vare en mångårig erfarenhet, icke alls föraktlig. Men då i allmänhet de näpna djuren presenterats för mig, beröfvade sin prålade fjäderskrud, och genom lämplig behandling utan och innan undergått en mycket stor metamorfos, kan min kulinariska insikt icke stå mig bi vid ett försök att giva de i ankdammen kringsimmande och på gräsmattan vid dess stränder kringvandrande fåglarne deras med rätta tillkommande namn, heder och värdighet. Jag måste således nöja mig med att helt rätt och slätt kalla dem för fina och vackra simfåglar.

När den ärade läsaren hunnit så långt hoppas jag han icke längre hyser några misstankar om, att jag har någon gemen afsikt att sätta likhetstecken mellan svenska scenen och en ankdamm, vore den än befäglad med aldrig så fina och vackra exemplar. Vare detta långt ifrån mig. Jag måste emellertid bekänna, att när jag i den stora söndagsstillan stod där och betraktade färgspelet — ty ett färgspel var det — så kom jag att tänka på en sida af den svenska scenens verksamhet. Jag hade gjort det förut vid ett par andra liknande tillfällen, men aldrig förr hade det stått så klart för mig som nu, hvilken mission de fina och vackra simfåglarna hade att fylla i fråga om den svenska scenkonstens dekorativa renässans.

Äntligen äro vi framme vid början till det jag ville säga. Jag har nämligen en stark förnimmelse af, att en dylik renässans är af behovet starkt påkallad. Det är ju visserligen möjligt, att något förbättrats under de år jag lefvat borta från hemlandet, men då jag senast var hemma på besök — hösten 1916 — fann jag icke, att den sceniska utstyrseln på de teatrar jag besökte afsevärdt skilde sig från den, öfver hvilken jag under de år jag huserade i

skämtpressen med gladt mod och åtskilligt oförstånd svängde kritikens gissel. Jag vill erkänna, att jag vid det ofvannämnda besöket icke hade tillfälle att bevista någon föreställning på operan, och jag har genom pressuttalanden erfarit, att denna institution haft en (eller kanske var det två) lysande uppsättningar. Nu måste jag tillstå, att ordet "lysande uppsättning" i pressrecensioner icke alltför mycket imponerar på mig. Jag har på sin tid sett det epitetet användas om en uppsättning till en operett, där de japanska kimonos voro hemmasydda nattrockar af tryckt bomullstyg från någon fabrik i Reuss Schleiss Gleiz. Ej heller tror jag att majoriteten af Stockholms kritici på senare tider haft mycken tid öfver att ägna åt den svenska scenens dekorativa renässans, så upptagna som de varit med sin egna religiösa.

Låtom oss alltså återgå till min ankdamm. Mina blickar, som en stund beundrat de sammetslena gröna och blå skiftningarna på ankornas hufvuden, fästes nu vid en stor gås — det måste ha varit en gås — hvars hufvud pryddes af en stor fläck i det briljantaste kinesiska rödt placeradt rundt omkring ögonen. Emot den hvita halsen gjorde detta röda, som var så äkta kinesiskt, att man endast återfinner det på rangporstin från Khang He dynastiens glansperiod, sig storartadt. Den orangegula näbben satte pricken öfver i'et. Det tjänar intet till att i detalj söka beskrifva denna eller de andra fåglarna — det skulle förresten icke lyckas mig. Hufvudsaken är den underbart harmoniska verkan i alla dessa färgkombinationer, äfven när dessa vid första ögonkastet förefalla omöjliga. Men så var det också naturen själf, som haft hand om paletten. Så här har vi styc-kets moral: när man icke kan få naturen själf att tota till dekorationer och kostymer för teatern, så får man gå till naturen och vackert be att få låna. Och mot den som ber vackert är naturen ju en frikostig gifvare. Det endast fordras, att man ber på det rätta sättet, och det kan endast en konstnär göra. Alltså, herrar teaterdirektörer, vänd Eder till verkliga konstnärer, när Ni skola presentera ett stycke med lysande uppsättning, och nöj Er inte med de konventionella dekorationerna, som vi känna till från vår barndom, och med de kostymer, som komponerats af välvilliga men fullständigt inkompetenta kostymförrådsförvaltare och sömmerskor! Gå till konstnärerna och ge dem ett tillfälle att visa hvad

AKTIER OCH OBLIGATIONER

KÖPAS · SÄLJAS · OCH · BELÅNAS · GENOM

Bankfirman THEO DIEDEN

KARLSKRONA
1075, 1175

MALMÖ
1484, 2050, 3757

LANDSKRONA
951, 952

de kunna åstadkomma! Det finns helt visst åtskil-
ligt att taga vara på äfven på det området i Sverige.

Naturligtvis spelar belysningsfrågan en stor roll. I allmänhet torde Stockholmsteatrarne vara ytterst illa lottade på det området. Man hade där ett lysande tillfälle till renässans när den nya Dramaten byggdes, men — man hade champagne, och man drack inte. Men det tjänar väl knappast något till att klaga öfver den snön, som föll för så många år sen. Man kan endast hoppas på töväder.

Om den ärade läsaren hunnit så långt utan att i vredesmod ha kastat tidningen på golvet och ropat anatema öfver den fräcke, som från utländsk botten anfaller sitt hemlands institutioner, så skall han helt säkert mumla något om att det här om färgharmoni, kostymer och dekorationer, det gäller ju endast för kostympjäser med eller utan musikbilaga, men med det moderna dramat har det ju intet att skaffa. Emot denna självklara sats vågar jag emellertid upphäfva min gälla stämma till en svag protest. Under de många år som jag dvaldes i Stockholms teater-salonger fick jag flerfaldiga gånger en eljest njutbar teaterafton halft förstörd genom att nödgas betrakta de ofta rentaf fruktansvärdt smaklösa interiörer, som presenterades en tålmodig publik såsom den naturliga omgifningen för konstnärligt anlagda och bildade människor i s. k. bättre kretsar. Om våra teaterdirektörer visste med hur litet möbler en helgjuten interiör kan åstadkommas, bara möblerna äro de rätta och passa till tapeterna, mattan, kuddarne och allt det öfriga. Jag påminner mig att jag en gång i London såg en matsal i vitt med silverpjäser på skänken, och det var det vackraste man kunde tänka sig — och det kostade icke mycket. Jag skulle kunna ge mångfaldiga dylika exempel, men det förstås endast fullt, när det skådas. En ytlig beskrifning af en dilettant kan icke bli mer än en antydning om de stora möjligheter, som förefinnas. Hufvudsaken är, att man kommer ur de gamla nötta hjulspåren och vågar något nytt, och framför allt, att man vänder sig till verkliga konstnärer, både när det gäller att skapa kostymer och dekorationer.

När kriget en gång är öfver och Nordsjön åter farbar, hoppas jag att mina vänner direktörerna, regissörerna och dekoratörerna vilja göra mig den äran att titta in till mig i 16 A. John Street. Adelphi, London W. C., så skall jag med fröjd och glädje ledsaga dem ut på upptäcktsfärd i den värld, som skall föreställa världen, och jag tviflar icke på, att de skola finna att, när allt kommer omkring, så har mitt tal härofvän icke varit alldeles i fåvitsko.

TORA TEJE SOM ELENA SULVI I "RÅTTFÄLLAN".
Karrikatyr för Svenska Scenen af Einar Nerman.

A.-B. JOHN V. LÖFGREN & C:o

KUNGL. HOFLEVERANTÖR

FREDSGATAN 3, STOCKHOLM

RIKSTELEFON 429

ALLM. TELEFON 5048

Sveriges äldsta, största och bäst
renommerade specialaffär i
Siden- och Ylle-Klädningsstyger

Profver t. landsorten sändas gratis o. franco

FRÅN BERLINS TEATRAR.

BREF TILL SVENSKA SCENEN.

Berlin januari 1918.

Den nybildade föreningen "Das junge Deutschland", hvars ändamål är att inför slutna kretsar och sålunda oberoende af censuren framföra dramer af unga eller obekanta författare har under Max Reinhardts ledning börjat sin verksamhet, i det att *Der Bettler* af *Reinhard Sorge* uppförts på en matiné på Deutsches Theater. Den lofvande författaren, som vid 19 år skrivit sitt drama, har i det pågående kriget fått sätta till sitt unga lif. *Der Bettler* har af censuren frigifvits och skall en enda gång offentligen uppföras på Deutsches Theater.

Vidare har THEATER IN KÖNIGGRÄTZERSTRASSE gjort ett godt grepp med komedien *Die Strasse nach Steinaych* af *Wilhelm Stücklen*. Här behandlas ett äfven i hvardagslifvet ofta förekommande ämne: en af tre tillbedjare omhuldad flicka väljer efter en längre själskamp den — rikaste. Stycket benämnes "en allvarlig komedi" och kunde glädja sig åt en betydlig framgång.

En annan yngre författare, *Hermann Essig*, är för närvarande mycket omtalad i teatervärlden. Författare till flera dramatiska arbeten, har han för sitt skådespel *Ihr stilles Glück*, erhållit Kleistpriset, och sedan just detta drama blifvit förbjudet af censuren ha under den förflutna veckan för första gången tvenne andra af hans verk med olika framgång gått öfver tiljorna i Berlin. På KGL. SCHAUSPIELHAUS uppnådde Essigs skådespel *Der Held vom Walde*, ett bondedrama från Schwarzwald, endast en svag succés, medan hans komedie *Der Kuhhandel* vid premiären på KLEINES THEATER framkallat en komplett teaterskandal. Man visslade och skrattade, hojtade och råkade i lufven på hvarandra. Äfven pressen ställde sig afvisande, men ändå tror man på Essigs stora begåfning och säkerligen kommer han att slå sig fram som dramatiker. Vid samma teater spelas däremot en annan komedie, *Geldzauber* af *Otto Soyka*, med stor framgång. Handlingen tilldrar sig i Amerika och visar på ett humoristiskt och roande sätt, att allt kan köpas för pengar, utom — kärleken.

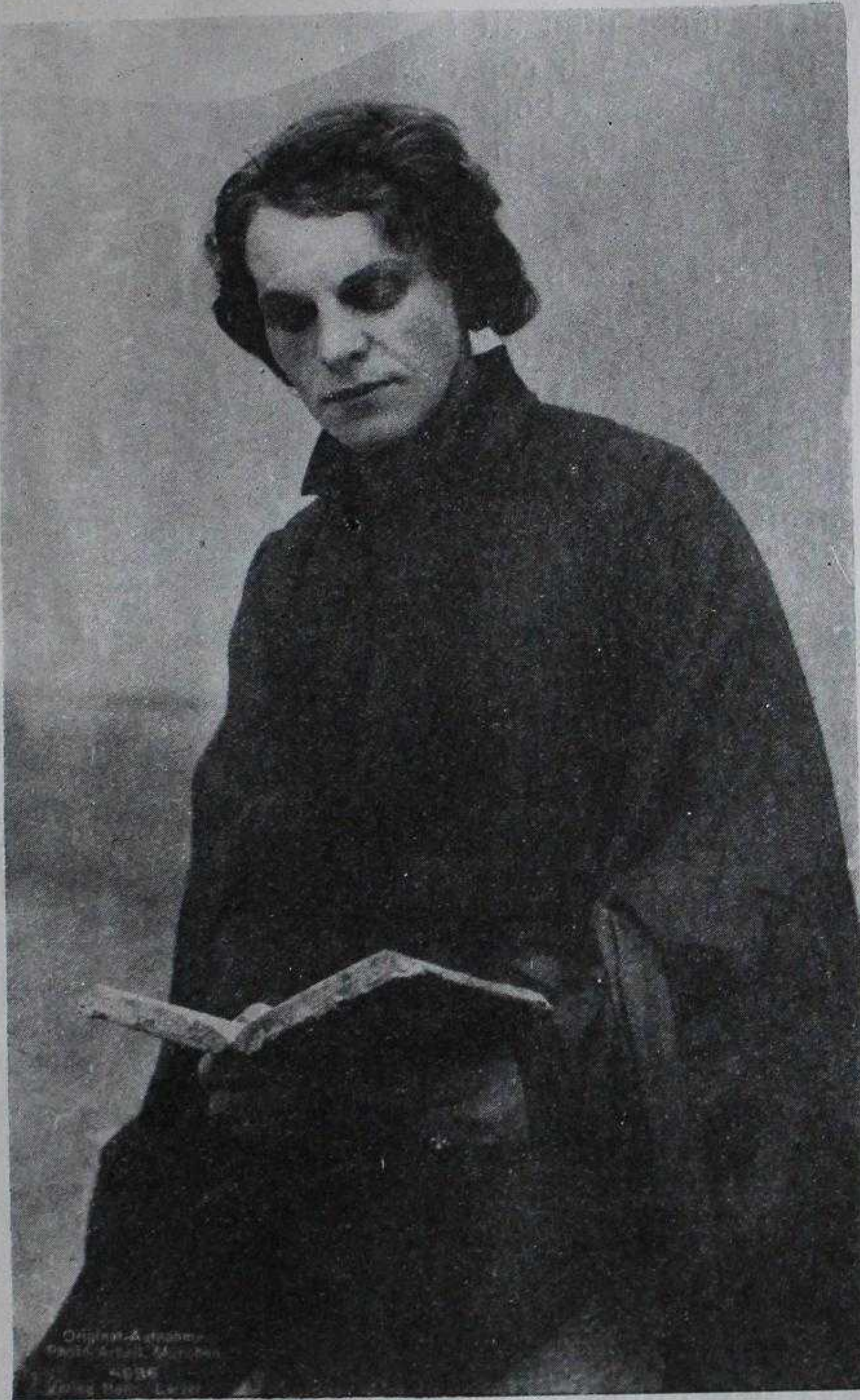
På LESSINGTHEATER har *Artur Schnitzlers* nya journalist-

drama *Fink und Fliederbusch* blifvit ett repertoarstycke. *Schnitzler* låter i detta publiken kasta en blick bakom journalismens kulisser: en ung politiker medarbetar under signaturen *Fink* i en högertidning, men bekämpar såsom *Fliederbusch* sin egen åsikt i ett demokratiskt blad. *Albert Bassermann* briljerar i denna dubbelmannens rätt svårspelade roll. En likaledes betydlig succés har Lessingteatern att anteckna med dramat *Menschenfreunde* af *Rickard Dehmel*. Med detta verk har *Dehmel*, Tysklands främsta lyriker, tillkämpat sig sin första verkliga framgång såsom dramatiker.

På VOLKSBÜHNE firar *Ludwig Wüllner* triumfer såsom *Nathan* och *Faust*. Dessutom har där bjudits på ett par intressanta nyheter: *Edelwild*, en dramatisk dikt af *Emil Gött*, har, sedan den för 10 år af lidne författaren på sin tid själ tagit tillbaka sitt verk från scenen, numera uppförts och med framgång. Det andra dramat *Blutopfer* af *Georg Reicke*, Berlins borgmästare, kunde glädja sig åt en publiksuccés. Handlingen försiggår i Ostpreussen under ryska invasionen. En intressant teaterafton har KAMMERSPIELE bjudit med en serie af tre enaktskomedier af *Felix Salten*, benämnd *Kinder der Freude*. *Gerhard Hauptmanns* nyaste verk *Winterballade*, hvars premiär emotsågs med spänning och stora förväntningar — premiären på Deutsches Theater var långt i förväg utsåld till dubbla priser — har ej på långt när hållit hvad den lofvade. Handlingen är ju som bekant tagen ur *Selma Lagerlöfs* sagoroman "Herr Arnes penningar". Det intresse som *Lagerlöfs* poetiska bok utöfvar på

läsaren förmår *Hauptmanns* dramatisering ej åstadkomma på åskådaren. Trots H:s geniala bearbetning af ämnet, trots Reinhardts härliga iscensättning, särskildt islandskapet med det infrusna skeppet, och trots *Wegeners* och *Fru Thimigs* utmärkta framställning af hufvudrollerna har det hvarken hos publiken eller kritiken gjort någon succés. *Vinterballaden* "drar" icke, medan den nyinstuderade *Don Carlos* med *Moissi* som *Posa* och *Tolstojs* *Der lebende Leichnam* spelas för fulla hus.

Två *Strindbergs*-enaktare, *Fordringsägare* och *Bandet*,

ALEXANDER MOISSI
SOM HAMLET.

Undertecknad, som dagligen använder SASOL-TVÅL, får härmed intyga, att nämnda tvål har en behaglig, aromatisk lukt samt äger en synnerligen uppmjukande och lenande inverkan på huden, fullt jämförlig med de bästa franska tvålars . . .

Stockholm den 15 november 1916
KARL MALMSTEN, Med. Doktor.

ETT TRAGISKT LIFSÖDE.

Den från 1880- och 1890-talen kända, mycket framstående skådespelerskan fru *Anna Lisa Hwasser-Engelbrecht*, afled den 12 januari å Stockholms stads allmänna försörjningsinrättnings sjukhusafdelning, där hon under en följd af år vårdats för obotlig sjukdom. Med henne bortgick en högt begåfvad scenisk konstnärinna, som under andra förhållanden hade kunnat blifva vida mer än hon blef. Hon var dock en betydande tragedienne på sin tid — nu blef i stället hennes lif i verkligheten en hemsk tragedi under de senaste tolf åren af hennes lefnad.

Hon föddes i Solna församling den 16 aug. 1861. Föräldrarna voro sekreteraren och ombudsmannen vid Kungl. Teatern, hofkamreraren *Daniel Hwasser* och hans maka, den berömda skådespelerskan *Elise Hwasser*, född *Jacobson*. Tidigt röjdes *Anna-Lisa Hwassers* håg och begåfvning för scenen, och modern ledde med sorgfällig ifver hennes anlag. Vid ännu ej fyllda 18 år debuterade hon på Kungl. Dramatiska Teatern den 2 jan. 1879 i titelrollen i Sardous komedi *Dora*. Den unga debutanten väckte genast uppmärksamhet såväl genom den för en debutant ovanliga säkerhet i att fritt och otvunget röra sig på scenen, som också genom det själfulla spel och den korrekta replikbehandling hon visade sig vara mäktig. Hennes andra roll å samma scen blef *Anna Ivanowna* i *Danicheffarne*. Under den tid af halftannat år som hon tillhörde de kungliga teatrarna utförde hon dessutom följande roller: *Tekla* i *Wallensteins död*, *Ingeborg* i *Oehlschlägers sorgespel* *Kiartan* och *Gudrun*, *Fanny Merzon* i *Augiers Fru Caverlet*, *Bérangère des Armoises* i Sardous komedi *Skvallerherrskapet* i *Pont-Arcy* och *Cuthona* i *Kåre*.

Hösten 1880 öfvergick hon till Nya (numera Svenska) Teatern. Ett år senare ingick hon, den 15 okt. 1881, äktenskap med den vid samma scen verkande skådespelaren *William Engelbrecht*, hvarefter hon kallade sig *Hwasser-Engelbrecht*. Under de sex år, 1880—1886, som hon var anställd vid Nya teatern, skapade hon en mängd framstående sceniska karaktärer i omkring ett femtiotal olika roller, bland hvilka må nämnas *Margareta* i *Goethes Faust*, *Drottningen* i *Don Carlos*, *Agnes* i *Brand*, *Isabella* i *Domaren* i *Zalamea*, *Hertiginnan de Septmont* i *Främlingen*, *Ofelia*, *Desdemona*, *Florizel* i *Ett besök*, *Berta* i *Sanna kvinnor*, *Margareta* i *Kungsämnena*, samt titelrollerna i *Emilia Galotti*, *Dyveke* och *Jungfrun från Orleans*.

Åren 1886—1889 tillhörde hon det sällskap, med hvilket hennes man bereste den svenska landsorten. Under dessa år uppträdde hon som *Fru Alving* i *Gengångare*, *Julia* i *Galeotto*, *Fru Birkner* i *Kärlek*, *Drottningen* i *Hamlet*, *Lady Tartuffe* i *Fru Inger till Östråt* m. fl. stora roller, alla utförda med sannt mästerskap. Den 6 juni 1888 medverkade hon vid sin

ha gjort stor lycka på teatern vid *Königgrätzerstrasse*. Det sistnämnda stycket har aldrig gifvits här förut. Af framgången att döma kommer det säkert att upptagas i den stående repertoaren.

RESIDENZ-THEATER ger för närvarande *Dostojewskis Raskolnikow* i *Leo Brinskis* dramatisering. Äfven här visar det sig hur farligt och föga berättigadt det är, att för scenen ommodulera en i bred romanform allmänt känd handling, trots enskilda onekligen mycket fängslande scener. Ett nytt verk af den unga författaren *Ernst Bacmeister* *Barbara Stossin* blef vid samma teater vänligt emottaget.

Äfven KUNGL. OPERAN har denna säsong låtit ungdomen komma till orda. Två enaktsoperor af *Erich Wolfgang Korngold*, *Violanta* och *Der Ring des Polykrates* ha, sedan de för ett par år sedan vid premiärer i München, Wien och Hamburg väckt så stort uppseende äfven i Berlin rönt starkt, väl-förtjänt erkännande. Charlottenburger-operan har redan bjudit på två nyheter: *Das höllisch Gold* af *Julius Bittner*, en särskild i Wien erkänd kompositör, samt *Die Schneider von Schönau*, komisk opera af holländaren *Brandts-Buits*, båda mottagna med stort intresse.

Wilhelm Klein.

moders afskedsreccett på Kungl. Stora Teatern som *Hertiginnan af Malborough* i *Ett glas vatten*. Under spelåret 1889—1890 uppträdde hon endast sex gånger på Svenska Teatern, i oktober 1889 som *Fru Birkner* i *Kärlek* samt en gång, den 9 juni 1890 på Kungl. Dramatiska Teatern, då hon utförde titelrollen i *Thérèse Raquin*.

ANNA LISA HWASSER-ENGLBRECHT.

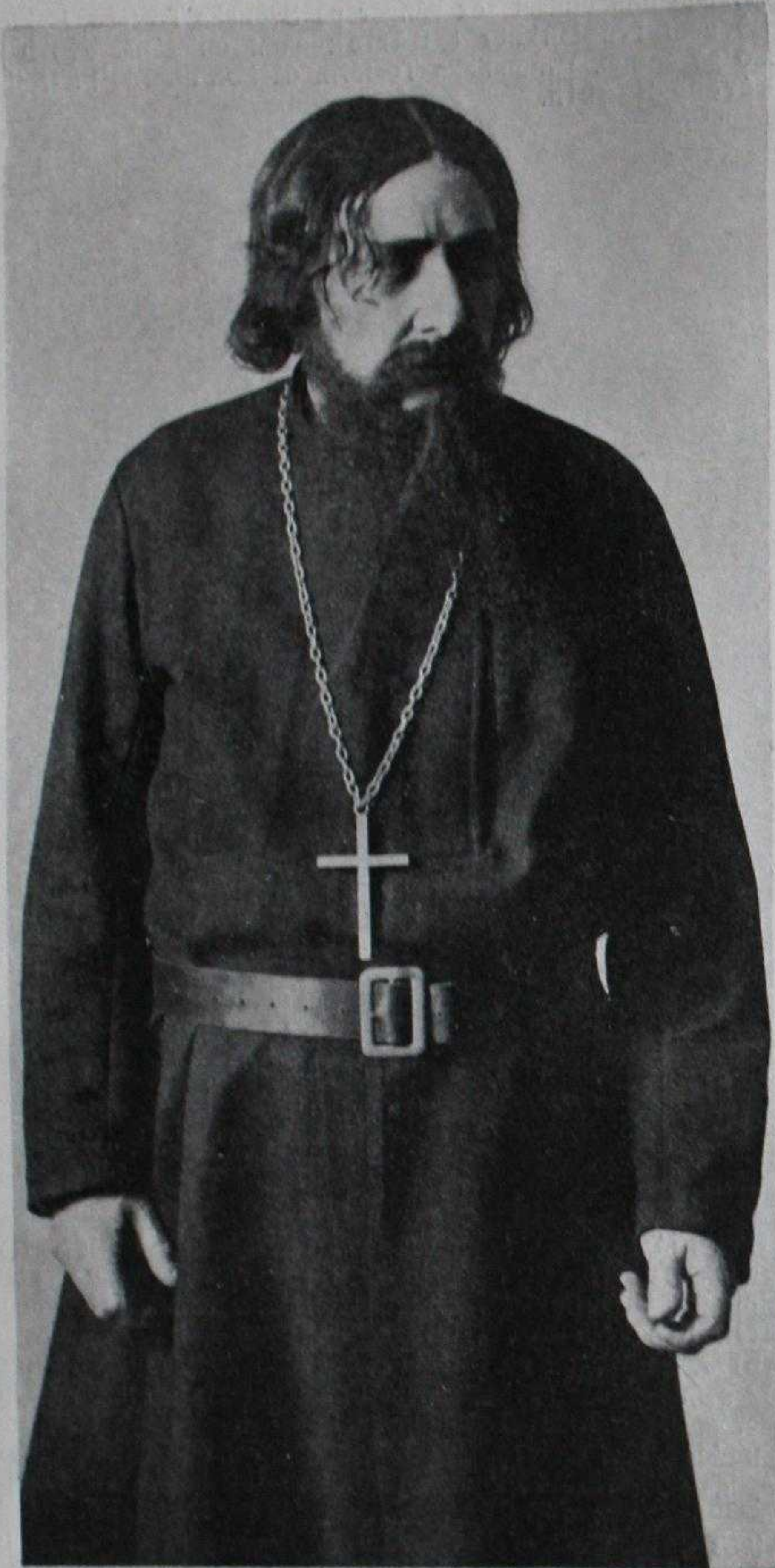
Under det därpå följande spelåret var hon engagerad vid Svenska Teatern, som då, för ett spelår, förhyrdes af *Victor Holmquist*, där hon bl. a. spelade *Maria Stuart* i *Björnsons Maria Stuart* i *Skottland* och titelrollen i *Ibsens Hedda Gabler*. Efter ett enstaka gästspel på Kungl. Operan i mars 1892 som *Hjördis* i *Härmännen på Helgeland*, tillhörde hon under spelåren 1892—1895 sin mans sällskap i landsorten, men uppträdde äfven under dessa år vid några skilda tillfällen på de kungliga scenerna. Sålunda utförde hon *Fru Ingers* roll vid den föreställning som den 20 mars 1893 gafs på Kungl. Dramatiska Teatern till firande af *Henrik Ibsens* 65-årsdag; vid en af *fru Louise Fahlman* gifven soiré på Kungl. Operan den 8 maj 1894 gaf hon en gripande framställning af *Arria* i *Arria och Messalina* och den 11 mars 1895 gaf hon jämte sin man på Kungl. Operan en mindre lycklig föreställning af *Hamlet*, hvori hon utförde *Drottningens* roll. De följande spelåren engagerad vid *Albert Ranfts* dramatiska afdelning, som då hade sitt hemvist på *Vasateatern*, uppträdde hon på våren 1898 som gäst på Kungl. Dramatiska Teatern, första gången i *Fru Inger till Östråt*, som den 20 mars gafs till firande af *Henrik Ibsens* 70-årsdag, och sedermera som *Hertiginnan de Réville* i *Sällskap* där man har tråkigt. Sedan hon därefter under de fyra spelåren 1900—1904 haft engagement vid Svenska Teatern i *Helsingfors*, kom hon och hennes man hösten 1904 till *Hugo Rönnblads* sällskap; där förlorade hon sin man, *William Engelbrecht*, som under sällskapets vistelse i *Sundsvall* afled den 20 sept. sistnämnda år. Vid ett gästspel på Svenska Teatern i *Helsingfors* följande år drabbades hon själf af svår sjukdom, som för alltid nedbröt hennes kroppskrafter och gjorde henne delvis förlamad.

Hon sörjes nu närmast af sin son, sjökaptenen *Daniel Engelbrecht*.

Johannes Svanberg.

Allt eftertryck utan angifvande af källan förbjudes!

SVENSKA TEATERN.

RÄTTFÄLLAN. Almberg & Preinitz foto.

TORE SVENNBERG SOM FADER GEROMI.

Ett nytt smickrande omdöme

kan Svenska Scenen nu foga till de i vårt föregående nummer publicerade. I en längre sympatisk anmälan i Svenska Dagbladet skrifver nämligen skriftställaren **August Brunius** bland annat följande:

“Andra häftet af Svenska Scenen har nu utkommit och ger liksom det första en bestämd känsla af att vi nu äga en teatertidskrift af betydelse. Det finns en uppgift att fylla för en sådan publikation, en uppgift som inte är fylld bara med återgifvandet af aktuella scenbilder, som naturligtvis också behövas. Redan i de föregående årgångarna har Svenska Scenen trots sitt lilla utrymme förmått ge allvarliga och spefulla bidrag till belysandet af vår teaters karaktär och utveckling. Nu är förmågan större och viljan lika god. Text-

TEATERKRÖNIKA.

Den senaste intressanta händelsen inom hufvudstadens teatervärld är premiären på *Ernst Didrings* nya skådespel *Rättfällan* på SVENSKA TEATERN. Den hade motsetts med en viss spänning, inte minst därför att det hade sipprat ut, att författaren användt Rasputin och hans dramatiska roll i den ryska revolutionens prolog som ämne. Premiärdagen dementerade visserligen författaren själf detta rykte på det bestämdaste, försäkrande att stycket var det första i en dramatisk trilogi “På väg mot friheten”, hvaraf *Rättfällan* skulle skildra längtan till denna frihet. Men han blef inte trodd, allra minst efter premiären. Det var ju Rasputin lifslevande i hela sin låga lidelses högsta potens man fick skåda. Publiken fick sålunda — hvad den ville ha, men knappast kritiken; hvarom vi saxa följande:

“Pjäsen är och förblir lika fullt en Rasputinpjäs eller med andra ord en något rafflande och sensationell teaterpjäs. Som sådan är den onekligen gjord med en viss skicklighet och förfelar icke de sceniska effekterna.” (Ths i A. T.)

“Stycket lär ju vara första ledet i en trilogi om frihetens växt ur ett försumpadt och tyranniseradt samhälle; kanske kommer denna idé klarare fram i fortsättningen. Tagen ensam för sig, är den föreliggande pjäsen inte stort mera än en liffull och på sina ställen ganska rafflande boulevarddram kring en brutal kvinnoförförare, som kostymerats som rysk munk.”

(B. B—n i D. N.)

“Stycket är byggdt med mycken blick för hvad som gör sig på scenen, såsom gärna fallet är med *Didrings* arbeten. Om det emellertid icke synes litterärt sett stå på samma höjd som exempelvis hans senaste stycke, det å *Intima teatern* uppförda *Elna Hall* eller med hans senaste alster inom novell-litteraturen, så är det emedan själfva karaktärsskildringen tagits för lätt; hufvudfiguren är för mycket gifven efter modellens kända ytterlinjer utan försök till djupare förklaring.”

(K. W—g [Karl Warburg] i G. H. T.)

“*Didring* har naturligtvis haft en riktig känsla af att Rasputin skulle göra sig alldeles öfverdådigt i ett drama. Och så har han — efter att ha skummat grädden af tidningsreferaten — satt sig ner vid skrifbordet och hastigt och lustigt författat boulevarddramen “*Rättfällan*”. Ty något annat är icke detta stycke. En diktare behöfs inte till det, utan endast en habil teaterförfattare, som förstår att servera denna dramatiska *sauce piquante*. Och att den är tillsatt med starka kryddor, det förstår man af själfva ämnet.”

Hade nu *Didring* manligt och öppet stått för att han skrifvit en sensationspjäs om Rasputin hade ingenting varit att säga om den saken. Han kunde t. o. m. gått denna historia ännu djärfvare och djupare in på lifvet. Hvad skulle inte *Sardou* gjort af den världshistoriska skandalen? Men att vilja låta påskina att denna boulevarddrama har någonting med “*friheten*” att skaffa, skall betraktas som början till ett stort anlagdt dramatiskt diktverk. Det är — ursäkta mig — bluff. Och till det är Högt spels och *Malms* författare alldeles för god.” (Daniel Fallström i St. T.)

Det är skrifvet för att verka, för att framkalla spänning, för att skrämja och ytligt uppröra. Det har ingen tragisk idé som kärna, ingen konstnärlig midtpunkt som *Elna Hall*. Om man vill inordna det i en stor kategori skådespel, så faller det sig naturligtast att tänka på den *Sardouska* skolan. Ämnet blir sensationellt, personerna äro från början tillrättalagda för handlingen och strängt taget för ett par stora effektsener. Det som på förhand stämmer en åskådare något omildt för *Rättfällan* är dess färska och verkliga uppslag. Författaren synes ha velat trola bort något af detta intryck af närliggande verklighet, bl. a. genom

utrymmet har vuxit, och till nyttig omväxling med de sköna och romantiska rollporträtten bereds plats för elaka och fyndiga karikatyrer af våra bästa krafter. — — —

Det är i alla fall läsvärda tidskriftshäften, och dess redaktör *Erik Ljungberger* är att lyckönska till att ha hunnit öfver de första svåra åren och fått fast mark under fötterna. Det behöfs som sagdt en god teatertidskrift, mest för publiken men äfven för teatern.”

de brokiga och underliga personnamnen som halft erinra om Italien, halft om Balkan; ingen kan dock sväfvä i det ringaste tvifvel om att icke fader Geromi är Rasputin.
(A. B—s i Sv. D.)

Den manliga hufvudrollen spelades af hr *Svennberg*, som ingalunda sökte ge det yttre porträttet af Gerome-Rasputin, hvilken var afskräckande ful och mager, utan i stället anlagt en Kristus-mask. "Svennberg gör honom till en råhyflad kärnkarl, ganska flegmatisk i uppträdandet utom i herdescenerna, en rysk musjik med alla den svarta jordens safter i sig" skref B. B—n. "På det hela taget är det en germaniserad typ af den religiöse äfventyraren, genomförd med bredd och konsekvens men utan medryckande lidelse", ansåg A. B—s. *Tora Teje*, som innehade den kvinnliga hufvudrollen, och som man inte sett i rampljuset på en tid, öfverraskade med en splitter ny stämma af betydligt mer bärig klang än man förut hört henne använda. Hon hade en lycklig afton. "Hon var blond, elegant och dygdig — den kyska gretvinnan Elena midt i den mänskliga smutsen. Och hennes ögon sköto vackra, harmsna blixtar, när Rasputin ville förföra henne. Hela salongen kände sig djupt upprörd å hennes vägnar." (D. F—m.)

De andra rollerna voro i andra planet. Man lade främst märke till *Gösta Ekman*, *John Brunius* och *Torsten Hammaren*.

*

INTIMA TEATERN har framfört *Maeterlincks* mirakelspel *Syster Beatrice*. Det blef en ganska omstridd teaterafton. Teaterns krafter öfverhufvud tycks inte ha räckt till att skänka denna dikt dess rätta färg och ram. För öfrigt öfverraskar kritiken med mycket divergerande omdömen om spelet, som här betydde så mycket. På Bo Bergman verkade kvällen välmenande, men ansträngd och långrandig och hos *Inez Lundmark*, som var Beatrice, "förslog hvarken röst eller plastik". Fallström, som anser att miraklet är ett så vackert poem, att det fordrar att själfva änglarne stege ned och spelade det, såg också betydliga brister i spelet, äfven om han fann att *Inez Lundmark* har betingelse för scenen. Detta förnekar ej heller August Brunius, som dock säger ifrån, att hon ej kunde ge "den aflägsnaste illusion i rollen". Didring är mildare i sitt omdöme och finner framställningen "präglad af både kloket och förstånd" och enligt Sven Söderman gaf skådespelerskan "ett löftesrikt prof på ett spontant samarbete af intelligens och inre gripenhet". I ungefär samma proportioner får *Ingrid Andersen* som madonnan och *John Westin* som riddaren ros och ris.

*

BLANCHETEATERN har presenterat ett nytt svenskt orginal, Bara en piga af *Ernst Eklund*. Det får i allmänhet en ganska god kritik. "En anspråkslös men ganska underhållande folkpjäs" kallas stycket af Sven Söderman. "Hans nya stycke visar författarens påtagliga förmåga att skriva en god dialog och

RÅTTFÄLLAN.

Jaeger Hoffoto.

TORA TEJE SOM ELENA SULVI.

förbereda en handling", menar Didring. "Pjesens värde ligger i smådragen, som ibland äro teaterfyndiga", anser Brunius, medan Bo Bergman håller före, att denna pjäs står på ett lägre plan än författarens debutarbete "Heder". Författaren själf öfverraskade med en ny typ, motsatt hans vanliga, och öfver hela linjen ansågs spelet godt med hr *Eklund*, *Gulli Natorp*, *Maja Cassel* och *Sven Quick* i hufvudrollerna.

*

I Bror Centerwalls förtäfliga artikel Teaterskandinavismen i vårt förra nummer efterlystes ett löfte af direktör Gustaf Collijn att anordna gästspelsutbyte med Folketeatret i Köpenhamn. Dagens Nyheter har interPELLERAT Intima teaterns chef om saken, som bland annat svarat:

BARA EN PIGA.

Almberg & Preinitz foto.

GULLI NATORP SOM KARIN; BROR ÖBERGSSON SOM JOHAN; SVEN QUICK SOM MAGNUS; MAJA CASSEL SOM HANNA.

— Ett gästspelsutbyte som det hvilket det här är frågan om skulle äfven under vanliga förhållanden vara en ganska dyrbar affär, som man fick vara glad om den gick ihop — men under nuvarande förhållanden är det så godt som inga utsikter för att gästspelens debet och kredit skulle göra det, äfven om man kan räkna på ganska stort intresse från publikens sida. Rum är det ju knappast någon möjlighet att leta upp, och hvarje sujetts omkostnader skulle ju gå upp till afsevärda belopp, i synnerhet när man betänker de nu senast företagna stora höjningarna af biljettprisen på järnvägarna.

Jag kan sålunda redan nu meddela att några gästspel i Köpenhamn i vår inte planeras med Intima teaterns skådespelartrupp. Men därför äro inte de gamla planerna uppgifna. De komma att upptagas så fort ljusare tider inträffa. Under tiden få vi nöja oss med teaterskandinavism efter andra linjer, på hvilka vägarna fortfarande äro framkomliga. Jag är sålunda för närvarande starkt intresserad af att få till stånd en rad af separata skandinaviska gästspel på Intima teatern.“

*

NYA TEATERN I GÖTEBORG har gjort ett lyckligt fynd i en kriminalpjäs Brännmärkt af den danske polismannen och författaren *Christian Gjerlov*. En ung man ur en familj, där de flesta medlemmarna stämplats af lasten, kommer från en uppfostringsanstalt till ett kontor, där han sköter sig till chefens belåtenhet, om än denne innerst är misstänksam mot f. d. anstaltspojken. Hans dotter hyser däremot stort intresse för den unge mannen, som snart öfvergår i en djupare känsla. Ynglingens försupne morfar hälsar på sin dotterson och passar på att ur kassan tillgripa en femtiolapp. Den unge mannen får skulden men frikännes, och så blir det hela till slut idel harmoni och förlofning mellan de unga tu.

“Utförandet var, skref J. A. i G. H. T., väl förtjänt af det erkännande, som kom till uttryck i det lifliga bifallet. Regin röjde omvårdnad och klok placering af de viktigare rollerna. Hufvudrollen var dubblerad på fröken *Löweström* i första akten

**KLEMMINGS
ANTIQUIARIAT**
MALMSKILLNADSGATAN 1

MEDDELANDEN FÖR BOKVÄNNER

N:r 1 = 1918

ÄR NU UTKOMMET

INLEDANDE ARTIKEL »OM BOKBAND» AF ARTHUR SJÖGREN.

och hr *Nils Wahlbom* i det följande. Ombytet märktes ju men sådant kan icke hjälpas. Den förstnämnde spelade sin lilla roll med pojktaktig vildhet och den rätta rufsiga gamängtypen, under det hr *Wahlbom* öfvervägande betonade den kärftva inbundenheten och den pliktrogna redbarheten. Hr *Nils Lundell* gaf, ypperligt maskerad, som den hjälpsamme och uppoffrande arbetaren prof på en ganska aktningvärd karaktäriseringskonst. Hr *Öberg* som den försupne gamle snickaregesällen och fröken *Löfström* som hans utpinade hustru fyllde väl i sina uppgifter, så ock fröken *Cronwin* som deras dotter, den "brännmärktes" moder. Den unga fabriksdottern spelades med det äkta ingenuemässiga greppet af fröken *Renée Björling*, som ock intog genom sin väna apparition."

*

ALLAN RYDINGS sällskap bjöd den 19 jan. Norrköping på premiären för Sverige af ungraren *Ernst Vadjas* erotiska komedi *Fata Morgana*. Stycket har nyligen presenterats i Köpenhamn, där det inte gjorde någon vidare lycka. Det mattas betydligt i de sista akterna, skref *Ejnar Smith* i en anmälan i Sv. D. och framförandet på scenen lyckades icke dölja detta. Fru *Margot Ryding* hade en af sina lyckligaste kvällar i den kvinnliga hufvudrollen och hon hade en fullt värdig moatjé i hr *Hugo Bolander*.

OLLE BROBERG-turnén, som äfven tycks ha god vind i seglen, har tillbringat en vecka i Uppsala och därunder gifvit ett par goda program, som blifvit välvilligt mottagna. "Tolstoys Mörkrets makt är väl, som U. N. T:s anmälare skref, ett väl djärft spel för unga krafter, men i hvarje fall får man väl skriva vitsordet: lofvärd ifver". Med *Emma Gads* "fyra bilder ur hufvudstadslifvet", *Gatans barn*, lyckades man tydligen bättre. Stycket gafs som premiär för Sverige och får betyget att vara sceniskt verkningsfullt. Om utförandet lästes i U. N. T.:

"Hvad spelet angår var det på flera händer mycket godt och premiären måste betecknas som lyckad. Fröken *Greta Strandberg* gaf en lyckad framställning åt *Fernanda Petersen*, den oäkta flickungen. Hon fick fram den omedelbara naturen hos detta grändens flickebarn, som naivt icke varnar synden och lasten förrän hon är midt uppe i eländet och ohjälpligt drages mot bottnen. Hr *Broberg* gaf en mycket sympatisk framställning åt en ung konstnär. Fröken *Löwendahls* olika typer kunna passera oanmärkta utom det att hennes folkskollärlarinna var schablonmässig icke till spelet, men till apparitionen. Hr *Böttger*, truppens mest rutinerade skådespelare, gjorde lycka som vicevärden *Sörensen*."

*

Revyraseriet härjar lika starkt i landsorten som i Stockholm. Hufvudstaden bjöds i år på bara fyra nyårsrevyer, serverade på Södra, Folk- Alhambrateatern samt på Läderlappens cabaret. De större landsortsstäderna komma inte upp till mer än tre, de flesta ha fått nöja sig med en. Vi inskränka oss till att räkna upp namnen på de senare, uttryckande den lifliga förhoppningen, att revyerna måtte vara kvickare än deras titlar. I Eskilstuna ger man sålunda *Rättsvansbaron*, i Gefle har *Axel Hanssons* sällskap bjudit på *Gulaschgreffen Sjäkspir* (hu då), *Axel Engdahls* revy på Folkteatern i Göteborg heter *Fåglarnes dag* och får friskt på pälsen i pressen, hvilket lär betyda att den kommer att gå till midsommar. I Helsingborg ger *Karin Swanström* *Hip hurra* eller *Kärlek och surrogat* med *Stina Berg*, *Elna Panduro* och *Otto Hagert* i hufvudrollerna. *Lindköping* begåfvades med opuset *Svart på vitt* eller *Negressen vid Ekångsbadet*. *Malmö* har 3 revyer: *Tip-Top* på *Malmö*

VASATEATERN.

Flodin Hoffoto.

ÄKTENSKAPSKARUSELLEN.

FRIDA WINNERSTRAND SOM CYNTHIA KARSLAKE.

teater med *Juliette Lind* och *Jean Claesson*, hvilkens sejour på Södra teatern tydligen blef kortvarig, *Malmöflugan* på Hippodromen, spelad af *Liander*, samt *Tig och svälj*, men säg ingenting spelad på Folkets hus teater, där man dock borde ha plats för lämpligare repertoar. På Norrköpings teater ger dir. *Ryding* *Konsten* åt folket, *Arbetareföreningen* i samma stad spelar *Surrogat*. I Umeå heter revyn *Glatt humör* och i Östersund Här ska bakas andra bullar eller *Hvar är nattvakten?*

Lyxupplagan
af
Svenska Scenen
är en af
- våra elegantaste tidskrifter -
Säljes icke i lösnummer.

Prenumerera på posten, i bokh. eller hos tidskr:s exp.
*Stockholm C. Ring Riks 73 18, Allm. 24 333! Obs! Upp-
lagan begränsad. Pris helår 12 kr. halfår 6.50.*

A.-B. ANTIKHUSET

LEDARE: SKRIFTSTÄLLAREN CARL GERNANDT DE JOSSAC

BIRGER JARLSGATAN 23

RIKS TEL. 228 48. STHLMS TEL. 20 34

ANTIKVITETER - OBJETS D'ART - RUMSINREDNINGAR - RÅDFRÅGNINGSBYRÅ

SCENENS MODEREVY.

TOALETTPJESER PÅ SVENSKA OCH VASATEATERN.

Att modet på scenen har sitt ord med i laget, när det gäller en pjes' framgång, lär ingen teatervän och -kännare tvifla på. En bra skådespelerska i en misslyckad toalett kan fördärfva kvällen både för sig själf och stycket, under det att motsatta förhållandet — en svag skådespelerska i en elegant, kanske raffinerad toalett — väl icke direkt kommer, ser och segrar, men i alla fall öfverskyler en myckenhet svagheter. Vad nu detta kan bero på är en psykologisk gåta, den vi ej i detta sammanhang vilja våga oss på att söka pejla; vi nöja oss med att fastslå faktum.

Våra skådespelerskor på stockholmsscenerna kläda sig i allmänhet väl — det kan ej bestridas. Ett sådant inflytande på modets gång och nycker som de stora stjärnorna i utlandet utöfva de visserligen icke; därtill äro förhållandena här hemma allt för små. Men att många af våra klädintresserade damer nog hämta åtskilliga idéer från de paranta och flotta toaletter och toalettdetaljer, som alltsom oftast komma till synes på våra större scener, det kan man antaga som alldeles visst.

Svenska Scenen kommer hädanefter att, då det finnes anledning därtill, beakta de nyheter i modeväg och den modets utveckling, som demonstreras på Stockholms teatrar, och lämnar här nedan en liten axplockning från tvenne af dessa, Svenska teatern och Vasateatern.

På Svenska teatern går Råttfällan, Ernst Didrings uppseendeväckande och nervkittlande pjes, för fulla hus, och intresset för handlingens gång förhindrar ej, att åtminstone damerna med nästan lika stort intresse beskåda fru *Tora Tejes* toaletter. De stamma från Sidenhuset och utmärka sig alla för den personliga smak och stil, som alltid varit utmärkande för denna skådespelerskas sätt att kläda sig, såväl på scenen som i privatlivet.

Fru Tejes téklädning i första akten — termen téklädning har som bekant vunnit obestridd burskap inom modevärlden och är i detta ryska tédrickande sällskap fullt på sin plats — är nog den mest extravaganta hon bär i denna pjes, tredje aktens charmant aftontoalett ej undantagen, hvilkens elegans verkar mera förnäm. Téklädningen är af curaçaoafärgadt crêpe de chine och sydd som en lång rysk blus öfver en snäf, nedtill invikt och rynkad kjol. Blusen afslutas fram och bak af ett närmare halfmetersbrett bräm af mullvad och den fyrkantiga, på ryggen nedfallande kragen är af samma skinn. Ett bredt, draget skärp av samma tyg som klänningen håller tillhoppa blusen framtill, smyger under dess vida, säckaktiga sidopartier och kommer åter till synes i ryggen, där skärpändarna samlas till en stor knut.

Aftontoaletten i sista akten är i svart och guld och verkligt effektiv. Svart spetstyg med en bred guldbård i kanten är rynkadt i tvenne afdelningar, en omkring axlarna, den andra omkring midjan och faller löst ned öfver den svarta underklädningen. Nedanför den undre guldkanten skymtar den svarta, ytterst snäfva sidenkjolen, som är så snäf, att den baktill lämnats öppen för att ej hindra gången. Uppslitsningen döljes af det särdeles vackert arrangerade, långa och smala släpet.

Äfven må ett erkännande ord sägas om den svarta sälbisamkappa, som skådespelerskan bär i andra akten under sin riskabla visit hos fader Geromi. Kappan är lätt åtsittande, och garnityret kring nedre kanten, på kragen och handlederna är af opossum. Det är ett vackert och stilfullt plagg.

I Vasateaterns muntra pjes, Äktenskapskarusellen, är det framför allt fru *Frida Winnerstrand*, som samlar publikens intresse kring sin älskvärda och särdeles välklädda person.

I första akten bär fru Winnerstrand en liten söt och flickaktig klädning af rosafärgadt crêpe de chine. Den är helveckad och prydd med broderier i brunt silke, som skymta fram mellan vecken. En liten smal antydan till västisättning jämte en ganska liten, fyrkantig krage bak i nacken äro likaledes i brunt.

I andra akten demonstrerar den populära skådespelerskan en originell och stilfull Vogue-skapelse, en promenadkostym helt i grått. Den är förfärdigad af crêpe de chine och ett slags tjockt, crêpeliknande, hypermodernt chiffon. Sidenet återfinnes i kjolen, som nedtill hör till de snäfvaste, som skådats på svensk mark — man beundrar fru Winnerstrand när hon med oföränderlig grace och utan att snubbla vandrar omkring på scenen, stundom, såsom under de mest upprörda ögonblicken, i ganska häftigt tempo. Uppåt tar kjolen skadan igen och sväller ut till ett panierartadt draperi, där det vackra sidenet med sitt mjuka fall kommer fullt till sin rätt. Chiffonen ligger slätt dragen öfver hela lifvet — där dock ärmarna äro af crêpe de chine — samt öfver höfterna och faller baktill ned från midjan i ett rikt och fylligt draperi. Kragen, som är mycket hög och mycket trång, är äfven af chiffon, dragen hårt kring halsen och baktill i nacken samlad och hoptagen samt fallande i ett smalt draperi ända ned till kjolens kant där det afslutas med en bred silkesfrans i grått. Det är detta egenartade och smakfulla arrangement, som ger hela klädningen dess stil. Ytterligare förhöjes effekten genom sparsamt garnityr af svarta band med röda infällningar, särskildt på de små lustiga, klerikala haksnibbarna på kragen.

Till bröllopgästerna, som under skäligen blandade känslor bida brudens återkomst från kapplöpningen till de väntande kullerstolarna, inträder synderskan i en kostym lika pigg och munter, som hennes eget rosenfärgade lynne. Det är en väldig automobilkappa af hvit charmeuse med krage, uppslag o. s. v. af svart och hvitrutigt siden. Den lilla käcka hatten går också i svart och vitt, brättet är svart, kullen hvit, och en svart fjäder reser sig högt i vädret midt fram, liksom symboliserande bärarinnans trotsiga sinnesstämning.

Men automobilstassen måste hastigt och lustigt försvinna för att efterträdas af bröllopsskruden. Bruden är icke så öfver sig lycksalig, men hennes klädning är vacker. Den är af hvit crêpe de chine, nedtill inrynkad på foderkjolen. Öfver större delen af klädningen är draperad en bred, synnerligen vacker spets, och där denna låter sidenet synas, är detta tätt broderadt med pärlor. De halfkorta ärmarna äro gjorda af spetsen. Lifvet består af en liten pärlbroderad jacka, och pärlor återfinnas äfven på det från skuldrorna nedfallande långa släpet, som är gjordt af dubbel crêpe de chine med flanell emellan för att falla fylligt och rikt. På hufvudet har fru Winnerstrand en ovanligt vacker tiara af orangeblommor, och från hvilken en tämligen kort, pärlkantad tyllslöja nedfaller. När hon i fjärde och sista akten uppträder i sin frånskilde makes hem — som när allt kom omkring inte var skild från henne — har hon öfver den ömtåliga brudklänningen en liten schalformig kappa af hvit chiffon med tunna guldmotiv och små rosenbuketter.

SIDENHUSET REGERINGSG.
32
DETALJ & EN GROSS

NORDENS STÖRSTA SIDENFIRMA
Förstkl. Damkonfektion o. Beställningskrädderi
Teaterartister erhålla rabatt.

NYA TEATERN, GÖTEBORG.

ALLAN RYDINGS SÄLLSKAP.

BRÄNNMÄRKT.

RENÉE BJÖRLING SOM EBBA HASSING.

FATA MORGANA.

MARGOT RYDING SOM MATHILDE FAY.

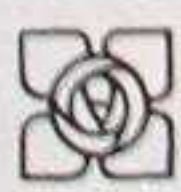
Smakfulla toaletter bäras också i denna pjäs af fru *Constance Gibson*. I första akten har hon en förtjusande, enkel men chic klädning af mörkaste blå crêpe de chine. Kjolen är helveckad. Öfver denna faller en rak framvåd och en dito bakvåd ända från axlarna och ned till kanten, slutande med breda, handbroderade bårder i ovanligt vackra, klara och varma färger. Samma broderi återfinnes på klädningens sidor, uppifrån armen och ned på höften samt framtill på bröstet, där den lilla hermelinskragen slutar. Kappan i andra akten är af grönt kläde med en väldig krage, bräm nedtill samt ficklock af grå kanin. Hatten är af samma skinn med sammetsbrätte. I sista akten bär fru Gibson en mycket effektiv aftontoalett af klargul charmeuse, snäfvande kring fötterna och med ett bredt, löst släp. Ett pärlbroderi i ljust blått och gult är draget öfver hela lifvet och ned öfver höfterna samt återkommer i ett par små snibbar af kjolen samt — i form af en fjäril — på släpet. *Domino.*

TEATERLITTERATUR.

Johannes Svanberg: Kungl. Teatrarne under ett halfsekel 1860—1910. Första delen. Stockholm, Nordisk Familjeboks Förlags-A -B. i distribution.

Författaren är en af våra mest samvetsgranna teaterhistoriska forskare. Han har offrat hvarje ledig stund under trenne decennier åt samlandet af material till det verk, hvaraf första delen nu föreligger, och hvars andra del kan väntas under loppet af innevarande år. Det är en fullt värdig fortsättning på den personhistoriska delen af det teaterhistoriska standardverket Stockholms teatrar af F. A. Dahlgren och är beträffande det hufvudsakliga innehållet eller biografierna till och med betydligt mer utförligt än detta. Ett tack vare inte minst sin rikedom på fakta och sin öfverskådliga uppställning ovärderligt uppslagsverk, bör det äfven kunna finna många läsare inom mer allmänt teaterintresserade kretsar.

WILH. DRÖHSE
JUVELERARE, Biblioteksgatan 2

JUVELER · GULD
SILVER · NYSILVER

OBS.! Guld och Diamant-
arbeten utföras å egen verkstad
Riks Tel. 7099 Allm. Tel. 7099.

INTIMA TEATERN.

Almberg & Preinitz foto.

SYSTER BEATRICE.

INEZ LUNDMARK SOM SYSTER BEATRICE.

Yngve Hedvall: *Komedianter.* Stockholm, P. A. Norstedt & Söner.

I Yngve Hedvall har avslöjat sig en ny teaterförfattare, som förenar formell berättartalang med levande intresse för teatern och intim kontakt med skådespelarvärlden och dess omgivande sfärer. Den första skissen "Landsort", en af bokens bästa, är en ypperlig skiss från den törnbeströdda stigen, som landsorts-skådespelaren äfven i våra dagar har att vandra.

Brita v. Horn: *Kring drottningen.* Drama i tre akter. Stockholm, P. A. Norstedt & Söner.

Johan Sigurjonsson: *Berg-Ejvind och hans hustru.* Skådespel i fyra akter. Stockholm, P. A. Norstedt & Söner.

Rikt illustrerad med bilder ur filmen med samma namn, som inspelats af A.-B. Svenska Biografteatern.

Scenisk Kunst. *Hvad enhver teaterinteresseret bør vide.* Köpenhamn, Nyt Nordisk Forlag.

Ett antal uppsatser af de främsta namnen inom Danmarks teatervärld, skådespelare som författare, i hufvudsakligen fackliga ämnen. Detta arbete, som tyvärr ännu saknar sin svenska motsvarighet, borde köpas och läsas inte blott af hvarje ung och framåtsträfvande skådespelare, som här får en ypperlig väg-

ledning för sin såväl tekniska som konstnärliga utbildning, utan äfven af teaterpubliken, som skulle ha nytta af den utläggning af skådespelarkonstens mål och betydelse som här framlägges.

Karl Mantzius. *Fra den anden Side. Nogle Breve fra Amerika.* Köpenhamn, Gyldendalske Boghandel.

Författaren är en mycket underhållande korrespondent. Han fångar inte blott det bissarra boulevardlivet i storstaden New-York och återger det i fängslande, eleganta kåserier. Inom ramen af ett dussin bref, han sänder hem från den andra sidan, ger han också en intressant karaktäristik af den orginella form teaterns utveckling tagit i Amerika de senaste åren. Han skildrar det trustvälde, under hvilket äfven teatern suckar i detta land samt de sträfvanden som på grund häraf framträd för skapandet af en nationell dramatik och en nationell skådeplats.

TEATERALMANACK.

15/1 Svenska teatern.

Råttfällan.

Komed i 3 akter af Ernst Didring. Regle: John Brunius.

Grefve Ferdo Sulvi	Hugo Björne	Furstinnan Nema Balbi, Götha Klintberg
Elena, hans hustru	Tora Teje	Baronessan Irva
Fader Geromi	Tore Svennberg	Fulgert .....
Hilver, advokat	John Brunius	Constance Gibson
Robert Gulgad, löjtnant, Gösta Ekman		Grefve Armin, polischef, Josef Fischer
Bolgant	Georg Blomstedt	Fader Burbi .....
Kolmer, inrikesminister, Vilhelm Bryde		Torsten Hammarén
Vermont, f. d. general	Gustaf Ranft	En officer .....
		Ture Holm
		Prospero, tjänare hos
		Sulvi .....
		Georg Fernquist

18/1 Intima teatern.

Syster Beatrice.

Ett mirakel i 3 afdelningar af Maurice Maeterlinck. Öfversättning af Sven Södermann. Musiken komponerad af Kurt Atterberg. Dekorationerna från Manne Hallengrens ateljé efter skisser af Mathias Taube. Regi: Einar Fröberg.

Syster Beatrice	Inez Lundmark	Syster Balbine	Ella Öst
Madonnan	Ingrid Andersen	Syster Régine	Nan Bergmansson
Abbedissan	Louise Wahlberg	Syster Gisèle	Ellin Levin
Syster Églantine	Sagny Nicher	Kapellanen	John Ekman
Syster Clémence	Anna Carlsten	Prins Bellidor	John Westin
Syster Felicité	Ingeborg Ståhl	Den illa Alette	Ruth Ahlstrand

10/1 Blancheteatern.

Bara en piga.

Folkpjäs i 3 akter af Ernst Eklund. Regi: Författaren.

Lars Andersson, hemmans-ägare	Axel Nilsson	Magnus, stensprängare ...	Sven Quick
Erik, hans son	Teodor Berthels	Johan, bonddräng ...	Bror Öbergsson
Lotta, hans dotter ...	Sonja Crampelle	Bo-Britta	Lotten Olsson
Erk-Olsson, kallad "Käring- järker"	Ernst Eklund	Länsman	Axel Spångberg
Johanna, hans gumma ...	Titti Michal	Doktorn	Karl Öberg
Hanna } pigor hos Erk- Karin } Olsson	{ Maja Cassel { Gulli Natorp	Sågströms- August } bond- Kalle i Dal'n } drängar	{ Bror Hallberg { Karl Öberg
		"Bock-Olle"	Bengt Svensson

10/1 Folkets teater.

Lyckobarnet.

Lustspel med sång i 3 akter av Max Reimann och Otto Schwarz. Musiken af dir Otto Schwarz. Översättning af Knut Nyblom.

Andreas Bollman, konst- smed	Sven Ingels	Kommerserådet
Lotta, hans dotter ...	Karin Lundberg	Prätorius .....
Gottfried Hempel, gesäll hos Bollman	Bruno Säfbom	Adelheid, hans fru .....
Marja i tjänst hos Bollman	Gunhild Hjort	von Storeh, attaché .....
Karolus, baron von Lerchenfeld	Algoth Gunnarsson	Änkefru Lämmlein, Lillie Gunnarsson
Hans Valdemar, hans son, Tor Weijden		Salomon, bokhållare, Edvin Adolphson
		Fritz, lärpojke .....
		Lilly Berg
		Franz, betjänt hos Lerchenfeld .....
		Karl Jonsson
		En brefbärare .....

Pärmar

jämte register till Svenska Scenens tredje årgång Kr. 2,25 (postafg. ej inb.) direkt från Svenska Scenens Exp., Stockholm C.